

De Vrije Ziel

De datum is 12 juli 1975. Het is zomervakantie. De zon schijnt fel op mijn gezicht terwijl ik met mijn motorfiets over de weg race. Ik heb geen bestemming, ik moet gewoon weg. Ver weg. Ik moet ontsnappen. De wind schiet door mijn blonde krullen. Hij blaast mijn tranen weg terwijl ze als een waterval over mijn gezicht stromen. Mijn hart blijft in een miljoen stukjes vallen. Het is. Niet. Eerlijk. Waarom hij??

Mijn banden piepen tot stilstand terwijl ik stop. Ik laat mijn motor op de grond vallen terwijl ik naar de kant van de weg strompel. Mijn knieën knallen tegen de grond. Warme tranen stromen over mijn gezicht. Ik probeer te huilen, schreeuw, alles, maar alles wat naar buiten komt is een gejammer. 'Jack,' roep ik. Ik begraaf mijn handen in mijn gezicht en denk terug aan onze laatste herinnering.

We waren bij onze diploma-uitreiking. We zijn allebei het podium gepasseerd en hebben onze diploma's samen ontvangen. Hij kwam naar me toe en omhelsde me.

“Tom, beloof me iets,” eiste hij. Hij glimlachte niet, dus ik wist dat hij serieus was.

“Natuurlijk, Jack,” antwoordde ik.

“Beloof me dat we vrienden blijven en samen dingen blijven doen. Het maakt niet uit waar het leven ons naartoe brengt.”

Ik lachte. “Natuurlijk. Ik kon je niet meer kwijtraken sinds we vier jaar oud waren. Ik denk dat we aan elkaar vastzitten.” Hij keek me aan met zijn heldere ogen en lachte.

Ik laat mijn vingers in mijn haar glijden en kijk omhoog naar de lucht. Die lach. Die luide, schaterlach is van de wereld weggenomen. Allemaal omdat een dronken vreemdeling besloot om een ritje te maken. Ik had met hem in die auto moeten zitten. Ik moest bij mijn beste vriend zijn. Ik had het moeten zijn. Waarom hij?! Hij zou degene moeten zijn die over een maand naar de universiteit gaat. Hij zou degene moeten zijn die gaat trouwen. Hij zou een gezin moeten hebben.

Ik zit op de grond en wikkel mijn armen om mijn knieën. Mijn lichaam schudt van woede en verdriet. Hij is weg.

Ik ben nu 62 jaar oud. Ik heb zes dochters en één zoon. Ik geloof dat iedereen één zielsverwant in het leven heeft. De zielsverwant hoeft niet je man of je vrouw te zijn. Je soulmate kan je moeder, leraar of beste vriend zijn. Jack Bergman was mijn zielsverwant. U moet uw geliefden niet voor lief nemen, omdat ze in een oogwenk weg kunnen zijn.